

פרק 100

אמצעי זהירות, חלק א'

ה-13 במאי, 1992.

פניו של ארגוס פילץ' נראו מעוותות באור עששית השמן שהחזיק, צללים רוקדים על פניו. מאחוריהם, דלתות הוגוורטס נעלמו במהירות, והמדשאות האפלות התקרבו. השביל עליו הלכו כעת היה בוצי ומטושטש.

העצים, שענפיהם היו עירומים בחורף, עוד לא התכסו לגמרי באביב; ענפיהם נמתחו מעלה לעבר השמיים כמו אצבעות רזות, שלדים נגלים בינות לעלווה הדקה. הירח היה בהיר, אבל עננים חלפו על פניו לעיתים קרובות והשרו עליהם עלטה, מוארת רק באור הלהבות העמומות של העששית של פילץ'.

דראקו שמר על אחיזה יציבה בשרביטו.

"לאן אתה לוקח אותנו?" שאלה טרייסי דייוויס. היא נתפסה על ידי פילץ' יחד עם דראקו, בדרכם לפגישה של הסלית'רינים הכסופים אחרי שעות העוצר, וקיבלה ריתוק כמוהו.

"אתם פשוט תבואו אחריי," אמר ארגוס פילץ'.

דראקו הרגיש מרוגז למדי מכל העסק. הסלית'רינים הכסופים צריכים להיות מוכרים בתור עסקי בית הספר. אין שום סיבה שלקנוניה סודית לא תהיה רשות להיפגש אחרי העוצר, אם זה למען טובת הכלל של הוגוורטס. אם זה יקרה עוד פעם אחת הוא ידבר עם דפני גרינגרס ודפני תדבר עם אבא שלה ואז פילץ' ילמד את החוכמה שבלהביט לצד השני כשמאלפויים מעורבים.

האורות של טירת הוגוורטס דעכו במרחק כשפילץ' דיבר שוב. "אני מתערב שתחשבו פעמיים לפני שתפרו שוב כלל של בית הספר, לא כך, אה?" פילץ' הפנה את ראשו מהעששית, כך שיוכל להביט במבט שוחר רע. "הו כן... עבודה קשה וכאב הם המורים הכי טובים, אם תשאלו אותי... חבל שוויתרו על העונשים הישנים... הייתי תולה אתכם מהתקרה מפרקי הידיים שלכם, עדיין יש לי את השלשלאות במשרד שלי, אני שומר אותן משומנות למקרה שיזדקקו להן..."

"היי!" אמרה טרייסי, נימה של תרעומת בקולה. "אני צעירה מכדי לשמוע על - על דברים מסוג - אתה יודע! במיוחד אם השלשלאות משומנות היטב!"

דראקו לא הקדיש תשומת לב. פילץ' פשוט לא היה בליגה של אמיקוס קארו.

מאחוריהם, אחת מהסלית'ריניות המבוגרות גיחכה, אם כי היא לא אמרה כלום. מאחוריה היה האחר, נער גבוה עם תווי פנים סלאביים, שעדיין דיבר במבטא. הם נתפסו בעבירה אחרת כלשהי, שהייתה קשורה לדברים שטרייסי קשקשה עליהם, ונראו כאילו הם בשנתם השלישית או הרביעית. "בה," אמר הנער הגבוה. "בדורמטורגנ תולים אותך הפוך מבהונות הרגליים. מבוהן אחת, אם אתה חצוף. בית הספר הוגוורטס היה רך אפילו בימים עברו."

ארגוס פילץ' שתק במשך חצי דקה, כאילו מנסה לחשוב על תשובה הולמת, ואז העניק להם גיחוך. "נראה מה יהיה לך לומר על זה... כשתגלה מה אתם הולכים לעשות הלילה! הא!"

"אמרת שאתה צעירה מדי לדברים כאלה!" אמרה טרייסי דייוויס. "זה יצטרך להמתין עד שאהיה מבוגרת יותר!"

לפניהם הייתה בקתה עם חלונות מוארים, אם כי קנה המידה נראה שגוי.

פילץ' שרק, צליל גבוה וחד, וכלב החל לנבוח.

מהבקתה יצאה דמות שגרמה לעצים להיראות נמוכים לידה. בעקבות הדמות בא כלב שנראה כמו גור בהשוואה, עד שהבטת בו בנפרד מהצללית הגבוהה והבנת שהכלב ענק, יותר דומה לזאב בגודלו.

עיניו של דראקו הצטמצמו לפני שעצר את עצמו. בתור סליט'רין כסוף לא אמורה להיות לו דעה קדומה כנגד שום יצור תבוני, במיוחד לא כשאחרים יכולים לראות אותו.

"מה זה?" שאלה הדמות בקול המחוספס והחזק של הענק-למחצה. המטרייה שלו נדלקה בזוהר לבן, בוחק יותר מהעששית החלשה של פילץ'. בידו השנייה הוא החזיק קשת מוצלבת; אשפה של קליעים קטנים הייתה קשורה לחלק העליון של זרועו.

"תלמידים שמרצים ריתוק", אמר פילץ' בקול רם. "הם פה כדי לעזור לך לחפש ביער את... מה שזה לא יהיה שאוכל אותם."

"ביער?" השתנקה טרייסי. "אנחנו לא יכולים להיכנס לשם בלילה!"

"נכון", אמר פילץ', פונה מהאגריד כדי להביט בהם. "אתם נכנסים ליער, ואני לא חושב שתצאו כולכם בחתיכה אחת."

"אבל -" אמרה טרייסי. "יש אנשי זאב, שמעתי, וגם ערפדים, וכולם יודעים מה קורה כשיש נערה ואדם זאב וערפד כולם ביחד!"

הענק-למחצה העצום הזעיק את פניו. "ארגוס, אני חשבתי פה שמדובר בך ואולי בשניים תלמידי שנה שביעית שמה. אין ממש טעם להביא אותם לעזור אם אני אצטרך להשגיח עליהם כל הזמן פה."

פניו של פילץ' אורו בהנאה אכזרית. "זו הבעיה שלהם, לא ככה? הם היו צריכים לחשוב על אנשי זאב לפני שהלכו והסתבכו בצרות, נכון? תשלח אותם לבד. אני לא הייתי נחמד אליהם יותר מדי במקומך, האגריד. הם פה כדי להיענש, אחרי הכל."

הענק-למחצה נאנח אנחה ענקית (זה נשמע כמו אדם שכל האוויר הוצא מריאותיו באמצעות הקללה המרביצנית). "אתה עשית את החלק שלך. אני אטפל בזה מפה."

"אחזור עם שחר", אמר פילץ', "כדי לאסוף את השאריות שלהם", הוא הוסיף בנבזות, ואז פנה וחזר לטירה, פנסו עולה ויורד בחשיכה.

"טוב", אמר האגריד, "עכשיו אתם תקשיבו לי טוב-טוב, כי מה שאנחנו הולכים לעשות הלילה שמה זה מסוכן, ואני לא רוצה שאתם תיקחו סיכונים מיותרים. אתם בואו איתי רגע לכאן."

הוא הוביל אותם לקצה היער, מניף את פנסו גבוה באוויר. הוא הצביע על שביל עפר צר, מתפתל, שנעלם בסבך העצים השחורים. רוח קלילה נשבה על ראשו של דראקו כשהביט לתוך היער.

"יש שם משהו שאוכל חדי קרן, " אמר הגבר הענק.

דראקו הנהן; הוא זכר במעורפל ששמע משהו כזה לפני שבועיים, לקראת סוף אפריל.

"קראת לנו כדי לעקוב אחרי שביל של דם כסוף עד לחד קרן פצוע?" שאלה טרייסי בהתרגשות.

"לא, " אמר דראקו, אם כי הוא הצליח לעצור את נחרת הבוז הרפלקסיבית. "פילץ' נתן לנו ריתוק בארוחת הצהריים היום, בשתיים עשרה. מר האגריד לא היה מחכה כל כך הרבה זמן למצוא חד קרן פצוע, ואם היינו הולכים לחפש משהו כזה, היינו מחפשים ביום כשיש אור. אז, " דראקו הרים אצבע, כמו שראה את אינספקטור לאון עושה במחזות, "אני מסיק שאנחנו מחפשים משהו שיוצא רק בלילה."

"כן, " אמר הענק-למחצה, נשמע חושב. "אתה לא מה שציפיתי, דראקו מאלפוי. לא מה שציפיתי בכלל. ואת שמה זאת טרייסי דייוויס, אם ככה. שמעתי עלייך. אחת מהחבורה של העלמה גריינג'ר המסכנה. " רובאוס האגריד הביט בשני הסליט'רינים המבוגרים, בוחן אותם באור המטריה הזוהרת שלו. "ומי אתם שמה, עוד פעם? לא זוכר שראיתי אותך הרבה, ילד."

"קורנליה וולט, " אמרה המכשפה, "וזה יורי יוליי, " הצביעה על הנער הסלאבי-למראה שדיבר על דורמשטרנג. "המשפחה שלו מבקרת מהמחזות האוקראיניים, אז הוא בהוגוורטס רק לשנה הזו. " הנער המבוגר הנהן, מבט זלזול קל על פניו.

"זה פנג, " אמר האגריד, מצביע על הכלב.

החמישה נכנסו ליער.

"מה יכול להרוג חדי קרן?" שאל דראקו אחרי שהלכו במשך כמה דקות. דראקו ידע מעט על יצורי אופל, אבל הוא לא זכר דבר שצד חדי קרן. "איזה מין יצור עושה את זה, מישהו יודע?"

"אנשי זאב!" אמרה טרייסי.

"העלמה דייוויס?" אמר דראקו, וכשהסתכלה עליו, הוא הרים קלות אצבע לעבר הירח. הוא היה בשלבי התמלאות, אך עוד לא היה מלא.

"או, נכון, " אמרה טרייסי.

"אין אנשי זאב ביער, " אמר האגריד. "הם קוסמים רגילים רוב הזמן, תזכרו. זה גם לא יכול להיות זאבים, הם לא מספיק מהירים שמה לתפוס חד קרן. יצורים קסומים חזקים, חדי קרן, אף פעם לא שמעתי על אחד שנפצע לפני זה."

דראקו הקשיב לכך, חושב על החידה כמעט בניגוד לרצונו. "אז מה מהיר מספיק כדי לתפוס חד קרן?"

"זה לא היה עניין של מהירות, " אמר האגריד, מביט בדראקו במבט לא ניתן לפיענוח. "אין סוף לדרכים של יצורים לצוד. רעל, חושך, מלכודות. אי אפשר לראות או לשמוע או לזכור אימפיים, אפילו כשהם אוכלים לך את הפרצוף. תמיד יש משהו חדש ונפלא ללמוד."

ענן חלף על פני הירח, מטיל צל על היער שהוא רק בזוהר המטריה של האגריד.

"אני בעצמי, " המשיך האגריד, "אני חושב שיש לנו פה הידרה פריזאית בידיים שלנו. הם לא מסוכנים לקוסם, רק צריך להחזיק אותם מספיק זמן, ואין שום דרך שתוכל להפסיד שמה. פשוטו כמשמעו, אני מתכוון, אין דרך

שתפסידו כל עוד אתם ממשיכים להילחם. הבעיה היא, נגד הידרה פריזאית, רוב היצורים מוותרים אחרי לא הרבה זמן. לוקח זמן לכרות את כל הראשים, אתם מבינים."

"בה," אמר הנער הזר. "בדורמסטרנג אנחנו לומדים להילחם בהידרת בוכהולץ. אתם לא יכולים לדמיין כמה יותר מעיק להילחם בהן. אני מתכוון לזה פשוטו כמשמעו, אתם לא יכולים לדמיין. תלמידי שנה ראשונה לא מאמינים לנו כשאנחנו אומרים להם שניצחון אפשרי! מדריך צריך לתת הוראה נוספת, לחזור עד שהם מבינים."

הם הלכו כמעט חצי שעה, נכנסים עמוק יותר ויותר לתוך היער, עד בקושי היה אפשר לראות את השביל בשל הצמחייה הסבוכה.

ואז דראקו ראה את זה, כתמים סמיכים ליד שורשי העצים, בוהקים באור בהיר מתחת לאור הירח. "זה -"

"דם חד קרן," אמר האגריד. קולו של הגבר העצום היה עצוב.

בקרחת יער לפנים, גלויה מבעד לענפים הסבוכים של עץ אלון גדול, הם ראו את היצור הפצוע, פרושה יפהפיה ועצובה על הקרקע, העפר מסביבה בוהק בכסף-ירח בדם שנקווה. חד הקרן לא הייתה לבנה, אלא כחולה-בהירה, או שכך נראתה תחת הירח ושמי הלילה. רגליה העדינות הזדקרו בזוויות משונות, שבורות, והרעמה שלה הייתה פרושה על העלים הכהים, ירוקה-שחורה אבל בוהקת כמו פנינים. בצד גופה הייתה צורה לבנה קטנה כמו כוכב, מרכז מוקף בשמונה קרניים ישרות. חצי מהצד שלה נתלש, הקצוות משוננים כמו משיניים, עצמות ואיברים פנימיים חשופים.

תחושת מחנק מוזרה עלתה בגרונו של דראקו.

"זאת היא," אמר האגריד, הלחישה העצובה שלו רועמת כמו קול של אדם רגיל. "בדיוק איפה שמצאתי אותה הבוקר, מתה כמו ידית מתה של דלת. היא - היא הייתה - חד הקרן הראשון שפגשתי אי פעם ביער פה. קראתי לה אליקרן, לא שזה משנה כבר, אני מניח."

"קראת לחד קרן אליקרן," אמרה הנערה המבוגרת. הקול שלה היה יבש מעט.

"אבל אין לה כנפיים," אמרה טרייסי.

"אליקרן זו הקרן של חד הקרן," אמר האגריד, קולו רם יותר כעת. "לא יודע איפה אתם התחלתם שמה לחשוב שזה אומר חד קרן עם כנפיים, אין שום דבר כזה ששמעתי עליו. זה כמו לקרוא לכלב פנג," מצביע על הכלב דמוי הזאב הענק שבקושי הגיע לברכיים שלו. "איך את היית קוראת לה, אה? חנה, או משהו כזה? אני נתתי לה שם שהייתה לו משמעות בשבילה. נימוס בסיסי, אני קורא לזה."

איש לא אמר דבר לזה, ואחרי רגע נוסף, הגבר העצום הנהן בראשו בחדות. "נתחיל את החיפוש מפה, המקום האחרון שבו הוא היכה. אנחנו הולכים להתפצל פה לשתי קבוצות ולעקוב אחרי השביל לשני כיוונים שונים. אתם שניכם, וולט ויוליי - אתם תלכו שמה לכיוון ההוא, ותיקחו את פנג. אין שום דבר שחי ביער שיפגע בכם אם יש לכם את פנג איתכם. תשלחו ניצוצות ירוקים אם תמצאו משהו מעניין, ותשלחו ניצוצות אדומים אם מישהו מסתבך בצרות. דיוויס, מאלפוי, איתי."

היער היה שחור ושקט. רובאוס האגריד עמעם את האור של המטרייה שלו אחרי שיצאו לדרך, כך שדראקו וטרייסי נאלצו לנווט באמצעות אור הירח, לא בלי ליפול ולמעוד מדי פעם. הם חלפו על פני גדם עץ מכוסה טחב, צליל של מים זורמים מעיד על נחל בקרבת מקום. מדי פעם קרן של אור ירח האירה כתם של דם כחול

כסוף על העלים מבעד לענפים שמעל; הם עקבו אחרי שביל הדם, לעבר המקום שבו היצור בוודאי היכה לראשונה בחד הקרן.

"יש שמועות עליך," אמר האגריד בקול נמוך אחרי שהלכו זמן מה.

"טוב, הכל נכון," אמרה טרייסי. "הכל."

"לא עלייך," אמר האגריד. "באמת העדת תחת וריטסרום שמה שניסית לעזור לעלמה גריינג'ר, שלוש פעמים זה היה?"

דראקו שקל את מילותיו לרגע, ולבסוף אמר, "כן." זה לא ייראה טוב אם יחשבו שהוא נלהב מדי לקחת קרדיט.

הגבר הענק הניד בראשו, רגליו העצומות עדיין צועדות בשקט ביער. "אני מופתע, למען האמת. וגם את, דייוויס, מנסה לעשות סדר במסדרונות. אתם בטוחים שמצנפת המיון שמה אתכם במקום הנכון שמה? אין אף מכשפה או קוסם שהתקלקל שלא היה בסלית'רין, ככה תמיד אומרים."

"זה לא נכון," אמרה טרייסי. "מה עם שיאונאן טונג העורב השחור, ספנסר מהגבעה, ומיסטר קייבון?"

"מי?" שאל האגריד.

"רק חלק מקוסמי האופל הטובים ביותר ממאתיים השנים האחרונות," אמרה טרייסי. "הם כנראה הכי טובים מהוגוורטס שלא היו בסלית'רין." קולה נפל ואיבד את ההתלהבות שלו. "העלמה גריינג'ר תמיד אמרה לי שאני צריכה לקרוא על מה שאני -"

"בכל אופן," אמר דראקו במהירות, "זה לא ממש רלוונטי, מר האגריד. אפילו אם -" דראקו סידר את זה בראשו, מנסה לתרגם את ההבדל בין ההסתברות שסלית'רין בהינתן אפל ובין ההסתברות שאפל בהינתן סלית'רין לשפה לא מדעית. "אפילו אם רוב הקוסמים האפלים מסלית'רין, מעט מאוד סלית'רינים הם קוסמים אפלים. אין כל כך הרבה קוסמי אופל, אז לא כל הסלית'רינים יכולים להיות." או כפי שאבא אמר, בעוד כל מאלפוי צריך להכיר את הידע הסודי, הטקסים... היקרים יותר, מוטב שיושארו לשוטים מועילים כמו אמיקוס קארו.

"אז אתה אומר," אמר האגריד, "שרוב הקוסמים האפלים הם סלית'רינים... אבל..."

"אבל רוב הסלית'רינים הם לא קוסמים אפלים," אמר דראקו. הייתה לו הרגשה שהם ידונו בזה עוד זמן מה, אבל כמו להילחם בהידרה, הדבר החשוב הוא לא לוותר.

"אף פעם לא חשבתי על זה," אמר הגבר הענק, נשמע המום. "אבל, טוב, אם אתם לא כולכם בית של נחשים שמה, אז למה - תתחבאו מאחורי העץ!"

האגריד תפס את דראקו וטרייסי וגרר אותם מהשביל אל מאחורי עץ אלון גבוה. הוא הוציא קליע והכניס אותו לקשת שלו, והרים אותה, מוכנה לירייה. שלושתם הקשיבו. הם יכלו לשמוע קול של משהו שנגרר על העצים בשביל הסמוך: זה נשמע כמו גלימה שמשתרכת על הקרקע. האגריד מיצמץ לכיוון מעלה השביל, אבל אחרי כמה שניות, הרעש נחלש.

"אני ידעתי," הוא אמר. "יש כאן משהו שהוא לא אמור להיות כאן."

הם הלכו לכיוון ממנו הגיע קול הרשרוש, האגריד מוביל וטרייסי ודראקו אווזים בשרביטיהם מוכנים, אך הם לא מצאו דבר, על אף שחיפשו במעגל מתרחב עם אווזניים כרויות לצליל הקלוש ביותר.

הם הלכו בינות לעצים הצפופים והאפלים. דראקו המשיך להביט מעבר לכתפו, תחושה מנקרת בו שצופים בהם. בדיוק כשפנו בעיקול בשביל, טרייסי צעקה והצביעה.

במרחק, מטר של ניצוצות אדומים האיר את האוויר.

"אתם שניכם חכו פה!" צעק האגריד. "תישארו איפה שאתם פה, אני אחזור לקחת אתכם!"

לפני שדראקו הספיק לומר מילה, האגריד הסתובב וריסק את דרכו דרך השיחים.

דראקו וטרייסי עמדו והביטו זה בזו, עד שלא שמעו דבר מלבד רשרוש העלים סביבם. טרייסי נראתה מפוחדת, אבל מנסה להסתיר זאת. דראקו הרגיש מרוגז יותר מאשר כל דבר אחר. כנראה שרובאוס האגריד, כשתכנן את תוכניותיו לערב הזה, לא בילה אפילו חמש שניות בדמיון ההשלכות אם משהו באמת ישתבש.

"מה עכשיו?" שאלה טרייסי, קולה גבוה מעט.

"אנחנו מחכים למר האגריד שיחזור."

הדקות עברו לאיטן, אווזניו של דראקו הרגישו חדות יותר מבדרך כלל, קולטות כל אנחת רוח, כל זרד חורק. טרייסי הביטה בירח שוב ושוב, כאילו כדי להרגיע את עצמה שהוא עוד לא מלא.

"אני -" לחשה טרייסי. "אני נעשית לחוצה מעט, מר מאלפוי."

דראקו חשב על זה קצת. למען האמת, באמת היה משהו.. טוב, זה לא שהוא פחדן או משהו, או אפילו שהוא חושש. אבל היה רצח בהוגורטס ואם הוא היה צופה בעצמו במחזה, בדיוק אחרי שננטש ביער האסור על ידי חצי-ענק, הוא היה רוצה לצעוק על הילד שעל הבמה שהוא צריך...

דראקו שלח יד אל גלימותיו והוציא מראה. נקישה על המשטח גילתה גבר בגלימות אדומות, שקימט את מצחו כמעט מייד.

"ההילאי קפטן אניאסז ברודצקי," אמר הגבר בקול ברור, גורם לטרייסי לקפוץ מעוצמת הקול ביער השקט. "מה העניין, דראקו מאלפוי?"

"שים אותי בנוהל בדיקה כל עשר דקות," אמר דראקו. הוא החליט שלא להתלונן ישירות על הריתוק שלו. הוא לא רוצה להיראות כמו ילד מפונק. "אם אני לא מגיב, בוא לאסוף אותי. אני ביער האסור."

בתוך המראה, גבותיו של ההילאי עלו. "מה אתה עושה ביער האסור, מר מאלפוי?"

"מחפש את אוכל חדי הקרן עם מר האגריד," אמר דראקו, ונקש על המראה לכיבוי, משיב אותה לגלימותיו לפני שההילאי יוכל לשאול משהו על ריתוקים או לומר משהו על ריצויים ללא תלונה.

ראשה של טרייסי פנה לעברו, אם כי האור היה עמום מכדי לקרוא את הבעת פניה. "אמ, תודה," היא לחשה.

העלים המעטים שהנצו על ענפיהם רשרשו כשרוח קרה יותר נשבה ביער.

קולה של טרייסי היה מעט חזק יותר כשדיברה שוב. "לא היית צריך -" היא אמרה, נשמעת ביישנית מעט כעת.

"אל תזכירי את זה, העלמה דייוויס."

הצללית הבהה של טרייסי הרימה יד ללחייה, כאילו להסתיר סומק שלא היה גלוי בכל מקרה. "כלומר, לא בשבילי -"

"לא, באמת," אמר דראקו. "אל תזכירי את זה. בכלל." הוא היה מאיים להוציא שוב את המראה ולהורות לקפטן ברודצקי לא להציל אותה, אבל הוא חשש שהיא תחשיב את זה כפלרטוט.

צללית ראשה של טרייסי פנה ממנו. לבסוף היא אמרה, בקול קטן יותר, "זה מוקדם מדי, לא כך -"

צרחת גבוהה הדהדה בין העצים, צליל לא-בדיוק-אנושי, צרחה של משהו דמוי סוס; וטרייסי צווחה ורצה.

"לא, אידיוטית!" צעק דראקו, דולק אחריה. הצליל היה כל כך מהדהד עד שדראקו לא היה בטוח מהיכן הגיע - אבל הוא חשב שטרייסי דייוויס עשויה, למעשה, לרוץ ישר אל מקור הצרחה המדהדת הזו.

ענפים הצליפו בעיניו של דראקו, הוא נאלץ לשמור יד אחת לפני פניו כדי להגן עליהם, מנסה לא לאבד את טרייסי עקב כך משום שברור שאם זה היה מחזה, והם היו נפרדים, אחד מהם ימות. דראקו חשב על המראה המאובטח בגלימותיו, אבל איכשהו הוא ידע שאם ינסה להוציא אותה ביד אחת תוך כדי ריצה היא תיפול ותאבד בוודאות -

לפניו, טרייסי עצרה, ודראקו הרגיש הקלה לרגע, לפני שראה.

חד קרן נוספת נחה על הקרקע, מוקפת בבריכה הולכת ומתרחבת של דם כסוף, שובל הדם זוחל על פני הקרקע כמו כספית שנשפכה. הפרווה שלה הייתה סגולה, כמו צבע שמי הלילה, הקרן שלה בדיוק באותו גוון דמדומים כמו עורה, צד גופה הגלוי מסומן בכתם-כוכב וורוד מוקף בטלאים לבנים. המראה קרע את ליבו של דראקו, אפילו יותר מחד הקרן השנייה משום שעיניה של זו בהו ישר בו, מזוגגות, ומשום שהייתה -

- דמות מטושטשת ומתפתלת -

- שניזונה מפצע פעור בצידה של חד הקרן, כאילו היא שותה ממנו -

- Draco couldn't understand, somehow couldn't recognize what he was seeing -

- והביטה בהם.

החשבה המטושטשת, הגועשת, העלומה נראתה כאילו היא פונה להביט בהם. לחשוש בקע ממנה, כמו הלחשוש של הנחש הקטלני ביותר בעולם, משהו מסוכן בהרבה מקרייט כחול.

ואז היא התכופפה שוב מעל הפצע של חד הקרן והמשיכה לשתות.

המראה הייתה בידו של דראקו ונותרה חסרת חיים כשאצעו נקשה עליה שוב ושוב.

טרייסי החזיקה את שרביטה כעת, אומרת דברים כמו "פריזמטיס" ו-"שתק" אבל דבר לא קרה.

ואז קווי המתאר של האפלה הגועשת התרוממו, כמו אדם שקם על רגליו אבל לא; והיא נראתה כאילו היא אצה קדימה, נעה בחצי-קפיצה מוזרה מעל רגלי חד הקרן הגוססת, מתקרבת אל שניהם.

טרייסי משכה בשרוולו ופנתה לברוח, לברוח ממשוהו שיכול לצוד חדי קרן. לפני שהספיקה לעשות שלושה צעדים נשמע לחשוש נורא נוסף, שורף את אוזניו, וטרייסי נפלה לרצפה ולא זעה.

איפשהו באחורי תודעתו, דראקו ידע שהוא עומד למות. אפילו אם ההילאי יבדוק את המראה שלו ברגע זה, אין שום סיכוי שמישהו יוכל להגיע לפה מהר מספיק. אין זמן.

ריצה לא עבדה.

קסם לא עבד.

הצללית הגועשת התקרבה, בעוד דראקו ניסה, ברגעיו האחרונים, לפתור את החידה.

ואז כדור בוער של אור כסוף צלל משמי הלילה ונתלה באוויר, מאיר את היער באור חזק כמו אור יום, והדמות הגועשת זינקה לאחור, כאילו באימה מפני האור.

ארבעה מטאטאים צללו מהשמיים, שלושה הילאים עם מגנים בוהקים ורבגוניים והארי פוטר מחזיק את שרביטו מורם, יושב מאחורי פרופסור מקגונגל עם מגן גדול יותר.

"הסתלקו מפה!" שאגה פרופסור מקגונגל -

- רגע לפני שהדבר הגועש לחשש לחשוש נורא נוסף, וכל לחשי המגן כבו. שלושת ההילאים ופרופסור מקגונגל נפלו מהמטאטאים שלהם בכבדות אל קרקע היער, חסרי תנועה.

דראקו לא היה מסוגל לנשום, הפחד החזק ביותר שהרגיש בחייו אחז בחזהו, שולח זרועות לליבו.

הארי פוטר, שנותר ללא פגע, הנחה בשקט את המטאטא שלו אל הקרקע -

- וזינק מטה לעמוד בין הדמות הגועשת ובין דראקו, מציב את עצמו כמו מגן חי.

"ברח!" אמר הארי פוטר, חצי-מפנה את ראשו לאחור להביט בדראקו. אור הירח הכסוף הוחזר מפניו. "ברח, דראקו! אני אעכב אותך!"

"אתה לא יכול להילחם בדבר הזה לבד!" צעק דראקו בקול. בחילה מילאה את בטנו, תחושה גועשת שבזיכרונו הרגישה דומה ושונה מתחושת אשמה, כאילו היו בה התחושות אך לא הרגש.

"אני מוכרח", אמר הארי פוטר בקול קודר. "רוץ!"

"הארי, אני - אני מצטער, על הכל - אני" אם כי אחר כך, כשהביט לאחור, דראקו לא הצליח לזכור בדיוק על מה התכוון להתנצל, אולי זה היה על זה שתכנן להשתלט על הקנוניה של הארי לכל אורך הדרך.

הדמות הגועשת, נראית שחורה יותר ונוראה יותר כעת, עלתה לאוויר, מרחפת מעל הקרקע.

"רוץ!" צעק הארי.

דראקו פנה וברח אל העצים, הענפים מצליפים בפניו. מאחוריו, דראקו שמע לחשוש נורא נוסף, וקולו של הארי עלה, קורא משהו שדראקו לא הצליח לפענח ממרחק; דראקו הפנה את ראשו רק לרגע להביט לאחור, וברגע הזה הוא נתקל במשהו, מכה בראשו בחוזקה, ואיבד את הכרתו.

הארי אחז בשרביטו בחוזקה, כדור פריזמטי בוהק סביבו. הוא הביט במבט יציב בדמות הגועשת והמטושטשת לפניו ואמר, "מה לעזאזל אתה עושה?"

הטשטושים הגועשים נפרמו, השתנו, חזרו בחזרה לצורה מבורדסת. תהא אשר תהא ההסתרה שפעלה פה – מכשיר ולא לחש, הארי ניחש, משום שהקסם היה מסוגל להשפיע עליו – מנע מהתודעה שלו לזהות את הצורה או אפילו לזהות שהיא אנושית. אבל זה לא מנע מהארי לזהות את תחושת האבדון החדה.

פרופסור קווירל נעמד, דם כסוף על חזית גלימתו השחורה, ונאנח, מביט בדמויות הנפולות של שלושת ההילאים, טרייסי דיוויס, דראקו מאלפוי ופרופסור מקגונגל. "באמת חשבתי," מלמל פרופסור קווירל, "שהפרעתי לתקשורת של המראה הזו בלי לעורר אזעקה. מה שני תלמידי סלית'רין משנה ראשונה עשו לבדם ביער האסור? מר מאלפוי אמור להיות שקול יותר מזה... איזה ברדק."

הארי לא ענה. תחושת האבדון הייתה חזקה יותר מאי פעם, הרגשת כוח באוויר כה מוחשית עד שכמעט היה ניתן לגעת בה. חלק ממנו עדיין היה מזועזע מהמהירות שבה המגנים שהקיפו את ההילאים נקרעו לגזרים. הוא כמעט לא הצליח לראות את הבזקי הצבע שקרעו את המגנים כמו נייר טישו. זה גרם לדו-קרב של פרופסור קווירל נגד ההילאי באזקבאן להיראות כמו משהו נלעג, משחק ילדים – אם כי פרופסור קווירל טען אז שאם היה נלחם באמת בהילאי הוא היה מת תוך שניות; והארי ידע כעת שגם זה היה נכון.

כמה גבוה מגיע סולם הכוח?

"אני מניח," אמר הארי, מצליח לשמור על קולו יציב, "שאכילת חדי קרן קשורה לסיבה שבגללה תפוסר ממשרת המורה להתגוננות מפני כוחות האופל, בסופו של דבר. אני מניח שלא תואיל להסביר את עצמך בפירוט רב?"

פרופסור קווירל הביט בו. תחושת הכוח הכמעט-מוחשית הרגישה כאילו היא פוחתת, נסוגה בחזרה לתוך המורה להתגוננות. "I shall indeed explain myself," the Defense Professor said "ראשית עליי להטיל כמה לחשי זיכרון, ואז אנחנו יכולים ללכת ולדון בכך, משום שלא יהיה נבון מצידדי להישאר. אתה תחזור לזמן הזה אחר כך, כפי שאני יודע."

הארי אסף את רצונו לראות דרך הגלימה שהיה אדונה; וידע שהארי נוסף עומד לצידו, מוסתר באמצעות אוצר המוות שלו. הארי אמר לגלימה להסתיר את עצמו מעצמו שוב, וכך היא עשתה; לראות את עצמך העתידי משמעו שעליך להתאים לזיכרון לאחר מכן.

קולו של הארי אמר אז, נשמע מוזר באוזניו של הארי-הווה, "יש לו הסבר טוב להפתיע."

הארי-הווה זכר את המילים כמיטב יכולתו. דבר נוסף לא נאמר ביניהם.

פרופסור קווירל הלך אל דראקו מאלפוי ודקלם את לחש הזיכרון המזויף. המורה להתגוננות עמד שם אולי דקה, נראה מנותק מהסביבה.

הארי למד על לחשי מחיקת זיכרון בשבועיים האחרונים - אם כי הוא לא היה מסוגל להטיל את הלחשים, אלא אם היה מוכן להתיש את עצמו כמעט לחלוטין, ומסיבה מסוימת הם רצו שהילאי יאבד כל זיכרון בחייו שמערב את הצבע הכחול. אבל להארי היה מושג כלשהו כעת על הריכוז שנדרש ללחש הזיכרון המזויף, שהיה קשה יותר. המטיל צריך לנסות לחיות את כל חייו של האדם האחר בראשו, לפחות אם הוא רוצה ליצור את הזיכרונות המזויפים בהאטה של פחות מאשר שש עשרה לאחד כשהוא יוצר בנפרד שישה עשר רצפי זיכרון נפרדים. זה אמנם היה שקט, לא היה שום סימן חיצוני; אבל הארי ידע משהו על הקשיים כעת, והוא ידע מספיק כדי להתרשם.

פרופסור קווירל סיים ועבר לטרייסי דייוויס, ואז לשלושת ההילאים, ולבסוף לפרופסור מקגונגל. הארי המתין, אבל הארי-עתידי לא השמיע קול מחאה. ייתכן שאפילו פרופסור מקגונגל, אם הייתה ערה, לא הייתה מתנגדת. עדיין לא הגיע אמצע מאי, ולכאורה ישנו הסבר טוב להפתיע.

גופו המעולף של דראקו מאלפוי התרומם במחווה ונשלח מרחק קצר בינות לעצים, לפני שהונח בזהירות על הקרקע. ואז מחווה אחרונה מפרופסור קווירל תלשה נתח עצום מצד גופה של חד הקרן, מותר מאחור קצוות משוננים; הבשר הטרי ריחף באוויר, ואז הבהב ונעלם.

"זה נעשה", אמר פרופסור קווירל. "אני מוכרח לעזוב את המקום הזה כעת, מר פוטר. בוא עימי והישאר פה."

פרופסור קווירל החל לצעוד, והארי בא בעקבותיו ונותר מאחור.

הם הלכו ביער בדממה למשך זמן מה, לפני שהארי שמע קולות חלשים במרחק. קבוצת ההילאים הבאה, כנראה, אחרי שהקבוצה הראשונה איבדה קשר. מה עצמו העתידי אומר, הארי לא ידע.

"הם לא יגלו אותנו, ולא ישמעו את דברינו", אמר פרופסור קווירל. תחושת הכוח והאבדון מסביב למורה להתגוננות עדיין הייתה חזקה. הגבר התיישב על גדם עץ כך שאור הירח הכמעט-מלא יאיר אותו. "ראשית עליי לומר שבשדדבר עם ההילאים בעתיד, עליך לומר להם שהברחת את החשבה הגועשת, כפי שעשית לסוהרסן הזה. זה מה שמר מאלפוי יזכור שראה." פרופסור קווירל נאנח אנחה קטנה. "זה עשוי לעורר בהלה, אם יסיקו שאימה שהינה אחות לסוהרסנים, וחזקה מספיק כדי לשבור את המגנים של ההילאים, מסתובבת חופשי ביער האסור. אבל לא הצלחתי לחשוב על שום דבר אחר לעשות. אם היער יישמר טוב יותר לאחר מכן - אבל עם קצת מזל כבר צרכתי את מה שאני זקוק לו. האם תואיל לומר לי כיצד הגעת מהר כל כך? איך ידעת שמר מאלפוי בצרות?"

אחרי שקפטן ברודצקי גילה שמר מאלפוי ביער האסור, לכאורה בחברתו של רובאוס האגריד, ברודצקי החל לחקור מי אישר זאת, ועדיין לא הצליח לברר כשדראקו החמיץ את יצירת הקשר המתוכננת שלו. על אף מחאותיו של הארי, קפטן ההילאים, שהורשה לדעת על מחוללי זמן, סירב לאשר פריקה למקום לפני זמן יצירת הקשר המוחמצת; ישנם פרוטוקולים סדורים כשזה נוגע לזמן. אבל ברודצקי נתן להארי פקודות כתובות שהרשו לו לחזור בזמן ולשלוח שלשת הילאים שתגיע שנייה אחת אחרי מועד יצירת הקשר המוחמצת. לחש פטרונוס, שהארי עיצב ברצונו בהצלחה לצורת כדור אור כסף טהור, איתר את דראקו, וההילאים הגיעו בזמן בדיוק של שנייה.

"חוששני שאני לא יכול לומר", אמר הארי בשוויון נפש. פרופסור קווירל הוא עדיין חשוד עיקרי, ועדיף שלא ידע את הפרטים. "עכשיו למה אתה אוכל חדי קרן?"

"אה", אמר פרופסור קווירל. "באשר לזה..." הגבר היסס. "שתיתי את דמם של חדי קרן, לא אכלתי אותם. הבשר החסר, הסימנים המשוננים על הגופות – אלה נועדו להסתיר את פרטי המקרה, לגרום לזה להיראות כמו טורף אחר. השימוש לדם חדי קרן ידוע למדי."

"לא ידוע לי", אמר הארי.

"אני יודע שאינך יודע", אמר המורה להתגוננות בחדות. "או שלא היית מציק לי על כך. הכוח של דם חד הקרן הוא לשמר את חיך לזמן מה, אפילו אם אתה על סף מוות"

היה פרק זמן שבו המוח של הארי טען שהוא מסרב לעבד את המילים, מה שהיה שקר כמובן, משום שאתה לא יכול לדעת את המשמעות של משהו שאתה לא יכול לעבד, בלי שכבר עיבדת אותו.

תחושת קהות מוזרה השתלטה על הארי, היעדר תגובה, אולי זה היה מה שאנשים אחרים הרגישו כשדברים סטו מהתסריט, והם לא הצליחו לומר או לחשוב על שום דבר.

כמובן שפרופסור קווירל גוסס, לא סתם חולה מדי פעם.

פרופסור קווירל ידע שהוא גוסס. הוא התנדב לקחת את משרת המורה להתגוננות מפני כוחות האופל בהוגוורטס, אחרי הכל.

כמובן שמצבו הלך והחמיר לאורך השנה. כמובן שלמחלות שהולכות ומחמירות יש יעד צפוי בסופן.

המוח של הארי בוודאי ידע כבר, במקום בטוח כלשהו באחורי תודעתו שבה סירב לעבד דברים שכבר עיבד.

כמובן שזו הסיבה שפרופסור קווירל לא יהיה מסוגל ללמד קסם קרבי בשנה הבאה. פרופסור מקגונגל אפילו לא תצטרך לפטר אותו. הוא פשוט יהיה –

– מת.

"לא", אמר הארי, קולו רועד מעט. "מוכרח להיות דרך –"

"אינני טיפש או נלהב במיוחד למות. כבר בדקתי. נאלצתי להרחיק עד כדי כך רק כדי לסיים את השיעורים המתוכננים שלי, משום שהיה לי פחות זמן מכפי שחשבתי, ו-" ראשה של הדמות המוארת באור הירח סב. "חושבני שאין ברצוני לשמוע על כך, מר פוטר."

נשימתו של הארי נתקעה. יותר מדי רגשות בעבעו בו בבת אחת. אחרי הכחשה מגיע כעס, על פי טקס שמישהו פשוט המציא. אך עם זאת זה נראה הולם להפתיע.

"ולמה –" נשימתו של הארי נתקעה שוב. "למה אין דם חדי קרן בצורה סטנדרטית בערכות מרפא, אם כך? כדי לשמור על מישהו בחיים, אפילו אם היא על סף מוות מכך שהרגליים שלה נאכלו?"

"משום שישנן תופעות לוואי תמידיות", אמר בשקט פרופסור קווירל.

"תופעות לוואי? תופעות לוואי? איזה מין תופעת לוואי גרועה יותר מבחינה רפואית מאשר *מוות*?" קולו של הארי עלה במילה האחרונה לצעקה.

"לא כולם חושבים באותו האופן כמונו, מר פוטר. אם כי, למען ההגינות, הדם מוכרח להגיע מחד קרן חי וחד הקרן צריך למות במהלך השתייה. האם יש לי עוד סיבה להיות פה?"

הארי פנה, מביט בעצים סביבם. "תגדל עדר של חדי קרן בקדוש מנגו. תעביר את החולים לשם בפלו, או שתשתמש במפתחות מעבר."

"כן, זה יעבוד."

פניו של הארי התכווצו, הסימן החיצוני היחיד פרט לידי הרועדות לכל מה שגאה בתוכו. הוא צריך לצרוח, צריך פורקן כלשהו, צריך משהו שהוא לא יכול לקרוא לו בשם ולבסוף הארי כיוון את שרביטו על עץ וצעק "דיפינדו!"

נשמע קול קריעה חד, וחתך הופיע על פני העץ.

"דיפינדו!"

חתך נוסף. הארי למד את הלחש רק לפני עשרה ימים, אחרי שהתחיל לקחת הגנה עצמית ברצינות. תיאורטית, זה לחש של שנה שנייה, אבל הכעס שבקע ממנו לא ידע כל גבול, הוא ידע מספיק עכשיו כדי לא להתיש את עצמו ועדיין נותר לו כוח.

"דיפינדו!" הארי כיוון על ענף הפעם, והוא צנח לקרקע בקול של זרדים ועלים.

לא היו בו שום דמעות, רק לחץ בלי מוצא.

"אותיר אותך לבדך," אמר בשקט פרופסור קווירל. המורה להתגוננות קם מגדם העץ עליו ישב, דם חד הקרן עדיין מואר באור הירח על הגלימה השחורה שלבש, ומשך את הברדס על ראשו.